

**... a tu tedy jsem,
ničím nezczizován, ...**

(Zbyněk Hejda)

HLAS

Dnes už spíš mlčením
mluví ke mně ten hlas –
a možná jinde a skrz jiná ústa
znějí ta slova...

Dítě jde se psem
podél zdi do kopce:
člověk a zvíře v podivné vzájemnosti,
člověk a zvíře v houstnoucí tmě.

Jinak je klid.
Jen stíny oblaků
se sunou po trávnících
sousedního parku:
bělavé skvrny na vysokém nebi.

Dítě jde do kopce.
Jak čepel bořící se do neznámé hmoty
bez odpovědi.

(Petr Halmay)

...

Být stínem na práh tištěn.
Po vlastní černi znát se.
Rozhrnout mraveniště
až k matce.

(Bogdan Trojak)

...

Ostrá motyka
opřená o dveře
se pohnula
aby
poodlepovala tenkou
dlaní zamrzlou hlínu
vyčichla studeným
nosem zelený list
a zasmála se dřevěně
když se opět opřela
o dřevěné dveře
Ještě tu byl jiný zvuk
To ano ten pes ale i jiný
ještě další jiný zvuk

(Petra Strá)

...

Skončil jsi někde jinde,
než když jsi tehdy začínal.
Přílišný princeznin dech
tě vůní vyzval do kina:

„Takovej film jsi ještě neviděl!“
- Už jsem je všechny viděl.
V oparu bramborových povidel
a ve stříbřité bídě

budem se klížit proletářsky,
v kouřích a trochu zkouřeně
Bublinky shánět pro šampaňský,

hladit svou kůži na ženě.
Vstříc hvězdám pálit krátké marsky
a žhavit život, jenž se naskyt.

(Norbert Holub)

...

8. 6. 95

Žena žeroucí rybu, která padá jí
na stůl. Žena se sklání a vcucává
do sebe těžce trup té nebohé
marinované oběti. Pak jiná žena
a jiní muži a někde tam i já – výlupek
nedobroty – dlouhými doušky
piju pivo. Hospoda prázdná, plné
oči slz. Miluji? Jsem toho vůbec
schopen? Snad bez citu. Na plakátě
přede mnou další žena žmoulá si svá
ohromná ňadra a tváří se šibalsky
na fotografa, na celý přítomný svět.
Jsem nepřítomen, nepatřím sem,
a snad proto nejprve povylézá můj
jazyk a padá do popela na stole, pak
o sklenici vedle začínají zvonit mé
zuby. Uloupenutý nos visí jenom
na vlásku, oči koulí se pod stolem
a uši, jako noční motýli, ulétli oknem
na ulici. Prsty běží do všech stran
jako vyplašené myši. Žaludek puká
a z něj vylézá štíhlý had střeva, který
zakusuje se ihned do mého krku.
Mravenci vlasů ožírají dutou leb...
Pak náhle jsem ožil. Pln života, pln
potvor nevidaných, pln živé smrti
s hrůzou zjišťuji, že skutečně sem
patřím.

(Miroslav Salava)

...

jednoho dne přivedla sklenáře
zručným tahem mi vyfoukl
mozek levým uchem
a tím pravým vdechl mi
skleněný mozek
a šel

když se teď ráno češu
zrcadlo se na mne směje

(Martin Švanda)